USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený JUDr. Uljanou Kurivčakovou, advokátkou se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, č. j. OAM-466/ZA-ZA11-ZA05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2018, č. j. 32 Az 34/2017 - 102,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 13. 12. 2018, č. j. 32 Az 34/2017 - 102, zamítl Krajský soud v Hradci Králové žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, č. j. OAM-466/ZA-ZA11-ZA05-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku předně poukázal na žalobcovy důvody pro udělení mezinárodní ochrany, tedy tři okruhy problémů v zemi jeho původu: potíže související s jeho nuceným vystěhováním z bytu (z důvodu demolice domu), který byl přidělen jemu a jeho rodině jako vnitřním uprchlíkům z Náhorního Karabachu, problémy s policií kvůli odmítnutí hlubší spolupráce s ní a problémy související s trestním řízením a odsouzením jeho bratra k pěti letům vězení. Z žádného z předložených důkazů

však nebylo dle krajského soudu prokázáno, že by žalobce byl pronásledován azylově relevantním způsobem nebo že by mu hrozila vážná újma, kvůli které by mu měla být udělena doplňková ochrana, a krajský soud ani nedospěl k závěru, že by žalovaný při posuzování udělení humanitárního azylu překročil meze stanovené mu zákonem.

[3] Konkrétně krajský soud zdůraznil, že žalobce nebyl nijak politicky aktivní, a ačkoliv musel kvůli odmítnutí hlubší spolupráce s policií zřejmě čelit jejímu určitému tlaku, toto jednání nedosáhlo intenzity pronásledování či hrozby vážné újmy. Navíc se stěžovatel neobrátil na příslušné vnitrostátní orgány, aby tuto situaci řešil. Práce, kterou vykonával žalobce pro policii, nepovažoval krajský soud za „nucenou práci“. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu totiž žalobce vypověděl, že hlubší spolupráci, kterou si od něj policie chtěla vynutit, odmítl, neboť požadovanou práci neuměl. Proto považoval krajský soud žalobcovu výpověď při ústním jednání, při níž vypověděl opak, za účelovou. Navíc ani chování žalobce na území ČR nepůsobilo, že by se obával pronásledování v zemi původu, pokud se dobrovolně vyfotografoval na veřejnosti na fotbalovém utkání v Liberci s členy a sympatizanty NIDA (ázerbájdžánského aktivistického mládežnického opozičního hnutí) a umístil tuto fotografii na sociální sítě. Co se týče žalobcem předloženého předvolání policií, sám žalobce nevěděl, čeho se týká, a z ničeho nevyplývalo, že by byl v zemi původu z něčeho obviněn. Z problémů žalobcova bratra pak dle krajského soudu nebylo možno usuzovat, že bude uvězněn i žalobce. A pokud šlo o dosud nepřidělené nové náhradní ubytování a absenci finanční náhrady, žalobcem předložené důkazy sice potvrzovaly sdělené skutečnosti, nikoli však jeho pronásledování. Situace žalobce ohledně náhradního bydlení sice trvala několik let, ale byla řešena i soudně. Uvedený nárok nebyl žalobci upřen, pouze byl nucen vyčkat. K doplňkové ochraně krajský soud uvedl, že žalobci nehrozí trest smrti, neboť ten nelze v Ázerbájdžánu uložit, a neshledal ani hrozbu mučení nebo jiného špatného zacházení nebo trestání. Žalobce nepatřil ani mezi politické aktivisty, ani k osobám vystupujícím proti režimu nebo novinářům, kteří by v zemi mohli čelit určitým problémům ze strany státních orgánů. Žalobce nebyl shledán ani ohrožen konfliktem mezi Ázerbájdžánem a Arménií, neboť ten se odehrával mezi lety 2015 a 2016 v souvislosti s územím Náhorního Karabachu, navíc žalobce žil v hlavním městě Baku, tedy se nikdy nejednalo o takovou situaci, v níž by byl bezprostředně uvedenými střety ohrožen.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel předně uvedl, že žádal o mezinárodní ochranu kvůli problémům, které měl s ázerbájdžánskou policií, protože jako IT specialista s ní odmítl spolupracovat jako agent. Konkrétně byl na 17 hodin zadržen, byl fyzicky napaden, několikrát předvolán, aby zpřístupnil informace z policií předložených mobilních telefonů, a bylo mu policií několikrát vyhrožováno jak před, tak i po opuštění Ázerbájdžánu. Stěžovatel dále namítal, že práci, kterou po něm policie chtěla vykonávat, lze označit za nucenou. Ta je zakázaná

jak Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, tak Mezinárodním paktem o občanských a politických právech.

[6] S ohledem na souběh všech výše uvedených problémů stěžovatel namítl, že byl v zemi původu pronásledován policií, neboť ta chtěla, aby pro ni vykonával určitou činnost a spolupracoval s ní, a z toho důvodu jej kontinuálně předvolávala, na 17 hodin byl také zadržen, navíc i fyzicky napaden. Za práci, kterou byl stěžovatel donucen vykonat, nedostal plat ani jiné odměny. Krajský soud a žalovaný tedy nedostatečně zjistili skutkový stav a nesprávně se vypořádali se všemi skutečnostmi, které vyšly během řízení najevo. Oba se dále jednak nesprávně zaměřili pouze na přezkoumávání důvodů podle § 12 zákona o azylu, jednak nesprávně uzavřeli na základě ničím nepodloženého tvrzení, že stěžovateli žádné pronásledování nehrozí.

[7] Stěžovatel dále obecně namítal, že žalovaný a krajský soud se pouze okrajově zabývali otázkou udělení stěžovateli humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. A také tvrdil, že nesprávně posoudili otázku naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Dostatečně totiž svým věrohodným tvrzením prokázal, že naplnil všechny podmínky pro její udělení, především pak nesouhlasil s názorem žalovaného, že nesplnil podmínku existence vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a nevyužití ochrany předně v zemi původu. K neexistenci vážné újmy stěžovatel uvedl, že žalovaný pracoval poněkud účelově s informacemi o zemi původu. Ačkoliv není politickým aktivistou ani žurnalistou, neznamená to, že nemůže být vystaven špatnému zacházení ze strany policie. Naopak, je známo, že jakémukoliv občanovi, který projeví odpor, hrozí od policie nebezpečí. Policejní násilí je téměř běžnou součástí práce policie v Ázerbájdžánu. A konkrétní zkušenosti stěžovatele tyto praktiky potvrzují. S ohledem na zacházení ze strany policie, kterému byl stěžovatel v minulosti vystaven, je nutno toto považovat za vážnou újmu. S ohledem na dále přetrvávající zájem policie o jeho osobu je podle jeho mínění možno očekávat, že v případě návratu do země původu by mohl být znovu vystaven špatnému zacházení. Co se týče povinnosti stěžovatele využít primárně ochrany příslušných státních orgánů, žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval otázkou, zda se stěžovateli vůbec mohlo dostat efektivní ochrany, pokud by se na ně obrátil. S ohledem na to, že se jedná o jednu ze stěžejních otázek, měl se jí žalovaný zabývat podrobněji než pouze shromážděním informací o právních prostředcích nápravy zakotvených v právním řádu Ázerbájdžánu. Protože tak žalovaný nepostupoval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s jehož odůvodněním se ztotožnil. Především zdůraznil, že stěžovatel nebyl nijak politicky činný, nátlak ze strany policie ke spolupráci nevyhodnotil ani krajský soud jako nucenou práci, chování stěžovatele, který se vyfotil na fotbalovém zápase a tuto fotografii zveřejnil na sociálních sítích, naopak nasvědčuje, že se pronásledování neobává. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel se ani nepokusil obrátit v zemi původu na příslušné orgány s žádostí o pomoc a ze země vycestoval. V takovém

případě nelze hodnotit, zda by byla taková pomoc účinná. A v neposlední řadě konstatoval, že v případě stěžovatele neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu ani doplňkové ochrany, neboť ten neuváděl žádné mimořádné okolnosti. Takové skutečnosti nebyly zjištěny. Nevyšlo najevo ani nic, na základě čeho by stěžovateli mohlo v případě návratu do země původu hrozit reálné nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost stěžovatele zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se zdejší soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. O přijatelnou kasační stížnost se dle usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, může jednat, pokud podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, tedy v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by případ stěžovatele pod některou z výše uvedených kategorií spadal.

[11] Konkrétně Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ve zjišťování skutkového stavu žalovaným ani krajským soudem, neboť ti zhodnotili vše, co vyšlo v řízení najevo, především pak z žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu ze dne 15. 5. 2016, z jeho pohovoru k této žádosti ze dne 23. 5. 2016 a z jeho vyjádření při seznámení se s podklady dne 30. 1. 2017, dále z jím předložených důkazů, stejně jako ze zpráv o zemi původu stěžovatele.

[12] Uvedené promítli žalovaný i krajský soud do svých rozhodnutí, z nichž je patrné, jaký skutkový stav vzali za rozhodný, jak uvážili o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupovali při posuzování rozhodných skutečností a proč považují právní závěry stěžovatele za nesprávné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Žalovaný dospěl konkrétně k závěru, že stěžovatel dle všech informací čelil určitému nátlaku ázerbájdžánské policie, protože pro ni odmítl pracovat jako agent, a krajský soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Nicméně toto jednání nevyhodnotili jako jednání takové intenzity, aby bylo považováno za pronásledování nebo za hrozbu vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud dále nepovažoval údajně vynucenou další spolupráci stěžovatele s ázerbájdžánskou policií za nucenou práci, neboť stěžovatel při pohovoru vypověděl, že další spolupráci odmítal,

tedy tuto práci nekonal. Možnosti bránit se proti jednání policie přímo v Ázerbájdžánu a jejich efektivitu pak rozebrali ve svých rozhodnutích ve vztahu k azylu i doplňkové ochraně jak žalovaný (na stranách 8 a 11 až 12 rozhodnutí), tak krajský soud (na stranách 9 a 10 rozsudku). Připustili, že bylo možno učinit k zemi původu stěžovatele určité výhrady, ale nebylo ji možno označit za zemi, v níž by nebyly státní orgány vůbec ochotny nebo schopny zajistit ochranu svým občanům. Navíc stěžovatel nespadal mezi skupiny, které byly v zemi potenciálně ohrožené, jako politicky aktivní osoby, novináře či osoby vystupující proti režimu. Nebylo možno přisvědčit ani námitce stěžovatele, že se krajský soud a žalovaný zabývali pouze splněním podmínek podle § 12, naopak oba se podrobně zabývali ve svých rozhodnutích všemi formami mezinárodní ochrany (tedy i stěžovatelem výslovně zmiňovaným humanitárním azylem, viz strana 9 rozhodnutí žalovaného a strany 9 a 10 rozsudku krajského soudu), ale dospěli k závěru, že žádná z možností stěžovateli nesvědčí. S ohledem na výše uvedené nepovažoval Nejvyšší správní soud napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná.

[13] Stěžejní námitkou stěžovatele bylo, že byl pronásledován ázerbájdžánskou policií z důvodu odmítání další spolupráce jako agent (zároveň však byl nějakou práci nucen vykonat), kvůli čemuž byl z její strany vystaven špatnému zacházení, a proto se také obává návratu zpět do země původu. Měl by mu tedy být dle jeho názoru udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, nebo alespoň doplňková ochrana podle § 14a téhož zákona.

[14] Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ [§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Stěžovatel však v řízení netvrdil a ani během řízení nevyšly najevo žádné relevantní důvody, které by vedly k závěru o naplnění výše uvedených kritérií. V první řadě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem žalovaného i krajského soudu, že stěžovatelem popsané jednání ze strany policie spočívající v předvolávání k výslechu, zadržení na 17 hodin a fyzickém napadení za účelem přemluvení stěžovatele k hlubší spolupráci s policií muselo být pro stěžovatele nepříjemné, nedosáhlo však takové intenzity, aby mohlo být klasifikováno jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Uměřenost a civilizovanost jednání policie je ve většině států světa znatelně menší, než jaké standardy panují v rámci euroamerické civilizace, a tedy i v České republice. Azylovým důvodem může být jen takové jednání policie země původu, na základě něhož by se žadatel o azyl mohl reálně obávat o svůj život nebo toho, že utrpí velmi vážnou zdravotní újmu. Běžný nátlak jako vydírání ze strany policie, využívání citlivých informací, nucení ke spolupráci a fyzické útoky menší intenzity zpravidla nebudou postačovat jako dostatečný důvod strachu z pronásledování.

[15] Stěžovatel navíc netvrdil a ani v řízení nevyšlo najevo, že by byl v zemi původu jakkoliv politicky aktivní a snažil se uplatňovat svá politická práva a svobody nebo že by byl pronásledován z některého z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud taktéž neuvěřil, že stěžovatel vykonával práci pro policii proti své vůli. Z jeho výpovědi (konkrétně z protokolu o pohovoru ze dne 23. 5. 2016, č. l. 44 správního spisu) totiž plyne, že pro ni pracoval jako IT specialista na určitých úkolech, ale v situaci, v níž policie požadovala hlubší spolupráci ve smyslu odposlechu soukromých telefonů a udávání známých, tuto odmítal. Co se týče vydaného soudního zákazu opuštění území Ázerbájdžánu, sám stěžovatel k tomu pouze uvedl, že byl policií předvolán k výslechu, k tomu se však nedostavil a ani po domovní prohlídce a výslechu rodinných příslušníků nebyla policií zjištěna informace o místě jeho pobytu, proto policie vyhlásila po stěžovateli pátrání, což lze považovat za standardní postup. Z žádné informace dále neplyne, z jakého důvodu byl stěžovatel na policii předvolán, přičemž se lze ztotožnit s názorem krajského soudu, že *„(m)ůže být například předvolán jako svědek v nějaké věci, nebo za účelem podání vysvětlení apod. Z uvedených listin rovněž nevyplývá, že by žalobce byl ve své vlasti z něčeho obviněn a již vůbec ne souvislost s některým z důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu.*“ Ani v tomto případě tedy Nejvyšší správní soud neshledal, že by se jednalo o azylově relevantní důvod.

[16] Stěžovatelem popsanou situaci nebylo možno považovat ani za důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu [resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice] kumulativně – tj., že žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (rozsudek ze dne 21. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62). To, čeho se na stěžovateli dopustila ázerbájdžánská policie, nebylo možno považovat za skutečné nebezpečí vážné újmy, jelikož následky, které stěžovateli hrozily, znamenaly s největší pravděpodobností „pouze“ výrazné znepříjemnění života, ne však takové snížení jeho kvality, že by mu to bralo životní perspektivu a vyvolávalo odůvodněný silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti jeho situace. Pojem vážné újmy je z hlediska jeho intenzity nutno vykládat ve světle výčtu situací uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu, podle něhož za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje *a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*. S ohledem na skutkové okolnosti připadá u stěžovatele v úvahu alternativa pod písmenem b) a v rámci ní zejména ponižující zacházení. I pojem ponižujícího zacházení je nutno z hlediska intenzity újmy, která musí osobě hrozit, aby byl důvod poskytnout doplňkovou ochranu, vykládat s ohledem na průměrné či obvyklé poměry panující ve světě jako celku, a nikoli poměřovat vysokým komfortem života v euroamerické civilizaci. Z tohoto úhlu pohledu byly ústrky a hrozby, jimž byl stěžovatel ze strany ázerbájdžánské policie vystaven, nepříjemné, nicméně o

vážnou újmu nešlo. V poměrech České republiky by jistě takové jednání policie bylo nepřijatelné a bylo by oprávněným důvodem ke stížnosti. Stěžovatel ovšem nebyl ohrožen ani na svobodě, ani na životě a nehrozila mu ani závažná zdravotní újma. Hrozilo mu pravděpodobně nepříjemné fyzické násilí a citelné životní potíže, pokud by se policii nepodvolil. To k poskytnutí doplňkové ochrany nestačí, neboť snížení kvality života stěžovatele bylo sice citelné, ale ještě stále únosné; životní poměry v mnoha státech světa jsou mnohdy tvrdé a není v možnostech institutu mezinárodní ochrany řešit takovéto tvrdosti (srov. ze starší judikatury Nejvyššího správního soudu, ještě k překážkám vycestování podle § 91 zákona o azylu, podobnou základní filozofii posuzování újem tohoto typu v rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS).

[17] V projednávaném případě je nutno navíc poukázat na skutečnost, že stěžovatel se nesnažil žádným způsobem řešit svou situaci s orgány veřejné správy, třebaže tato možnost byla, byť s riziky, otevřena. Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, anebo usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28). Na přístupu stěžovatele je pak překvapující, že tak postupoval i přesto, že v jiných situacích právní nástroje k ochraně práv svých i svého bratra využíval (např. v případě trestního řízení svého bratra či při vystěhování z náhradního bydlení). Nejvyšší správní soud má stejně jako žalovaný i krajský soud za to, že v Ázerbájdžánu lze u lidí v postavení obdobném stěžovateli obvykle požadovat, aby se nejprve obrátili na vnitrostátní orgány a až v případě neúspěchu vyžadovali ochranu státu jiného. Ačkoliv je Ázerbájdžán považován z hlediska dodržování lidských práv za problematickou zemi, jak vyplývá ze zpráv, z nichž správně vyšli žalovaný i krajský soud, tato problematičnost vyplývá především ve vztahu k politicky aktivním osobám, lidskoprávním aktivistům a novinářům. Pokud měl stěžovatel za to, že porušována jsou práva i jiných skupin osob než výše uvedených a že k některé takové skupině patří, pak měl možnost zdroje takových informací doplnit, k čemuž také dostal v řízení příležitost. To však neučinil.

[18] Nejvyšší správní soud chápe, že stížnost na orgány policie nemusí ve státě, jakým je podle zpráv o zemi původu Ázerbájdžán, vést k úspěchu, neboť státní orgány tohoto státu mohou mít tendenci se navzájem krýt (to ostatně plyne i ze zprávy MZV z 29. 8. 2019). Na druhé straně její byť jen částečný úspěch v podobě toho, že policie ustane ve snaze stěžovatele „verbovat“, vyloučena rozhodně nebyla – z uvedené zprávy plyne, že úspěšnost stížnosti silně závisí na kontextu, v němž se rozhodné okolnosti odehrávají. Ázerbájdžán podle zmíněných zpráv není diktaturou v přísném slova smyslu či dokonce totalitním režimem, nýbrž autoritářským státem užívajícím tvrdší metody vládnutí a zacházení s lidmi, v němž se běžný jednotlivec může v jisté míře domáhat umírněného zacházení ze strany státních orgánů, byť ne vždy uspěje. Stěžovatel se o takovou ochranu ani nepokusil; v situacích tohoto typu je však třeba takovou jeho aktivitu vyžadovat.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že stěžovatel nenaplnil 3. ani 4. podmínku k udělení doplňkové ochrany, což žalovaný i krajský soud ve výsledku správně a v souladu s relevantní judikaturou posoudili.

[20] Z výše uvedeného je patrné, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[22] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu